Ми і совість. Твір 11 клас

Один лиш час і має совість:
тече й тече, немов Дніпро.
Не знаю, зло це чи добро —
та загадкова невідомість
вже й закінчитися спішить.
Василь Стус

Зробити крок або зупинитися та замислитися: «Чи не буде потім «гризти совість» за цей крок? Чи не будеш вночі прокидатися від страшних думок або примар і неприємного відчуття, що когось образив, щось зробив у цьому світі не так як слід…»

Людина така істота, яка вміє мислити й до того ж Бог нагородив її почуттями. Добре це чи погано – ніхто не знає, ніхто не зможе дати точну відповідь. Адже, уявіть собі – ви біологічний робот – без думок, без почуттів, без совісті. Страшнувато… Можливо, саме такі сьогодні розпочинають війну, саме такі керують державами, саме такі знущаються над дітьми та матерями. Тож, на жаль або на щастя, саме поняття совісті та небайдужості, відповідальності за вчинки часто керують нашим недосконалим світом. І саме люди – це такі істоти, які, керуючись почуттями, інтуїцією, совістю, намагаються перетворювати світ навколо себе, часто навіть не замислюючись над наслідками та майбутнім своїх дітей, своєї держави, своєї планети взагалі.

Я пробую відчути себе частинкою цього недосконалого світу і часто розумію, що він намагається витіснити мене з моєю впертою чесністю, порядністю, прискіпливістю. А може мені здається, і не все так погано? Навчаюсь, працюючи, виконуючи навіть елементарні разові доручення завжди намагаюся зробити так, щоб не було соромно за виконану роботу. А якщо щось не виходить, то ночами не сплю – обмірковую: як зробити краще, як переробити, як допомогти… Це, мабуть, і є «муки совісті».

І намагаюсь зрозуміти тих людей, які спокійно ставляться до всього. Вони не замислюються над тим, що роблять, їм однаково чи буде життя після них, чи буде все працювати, крутитися, жити. Можливо, в дечому вони й праві: так легше жити, серце не болить за виконане, совість спить і не заважає йти далі (нехай навіть по трупам)… Від таких можна почути чергову фразу: «Після мене хоч потоп!» І ось від спілкування з такими стає моторошно й неприємно жити у цьому світі. Вони навіть не замислюються над тим, що руйнують все навколо. Вони - звичайні пристосуванці, на жаль, часто виступають рушійною силою суспільства. І це страшно – до чого ж ми прийдемо з такими?

А моя совість знову й знову нагадує – не хвилюйся все буде гаразд і вони «понабивають шишки на лобі» та зрозуміють, що недобре жити не по совісті й вони колись-таки отямляться та реалібітують свої почуття, своє ставлення до оточуючих. І в цей момент я стану у нагоді, я допоможу, я навчу як по совісті жити! Моя совість витримає будь-який шквал емоцій заради того, щоб наша держава, наш народ були найсильнішими!